

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: LEEN SLIBES

Citation: Aakjær, Jeppe: "LEEN SLIBES", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 226. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid93900/facsimile.pdf>
(tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

HØST.

Og aldrig stemmes en Sjæl saa glad,
det være sig Mands eller Kvindes,
som naar det dufter af Myntens Blad,
og Negene samles og bindes.

Og aldrig puster en Vind saa blædt,
som naar det lyner i Østen;
og aldrig kysser en Mund saa sædt,
som naar det dugger om Hæsten.

Og aldrig jeg mindes en Mark saa grøn
som den om mit Hjemlands Haver;
og ingen Sol har jeg set saa skøn
som den, der gik ned mellem Traver.

15/2 1906.

LEEN SLIBES.

Hør hvor den hyler, den gule Sten,
tørtes dens jamrende Drav vel af nogen?
Ja saa minsanden, paa brune Ben
staar jo den Sliber i Krogen!

Saa er da Leernes Fred forbi;
nu skal de luftes, de støvede „Pinde“,
Odden skal glimte i Solen fri,
Dugg over Knagerne rinde.

Se dog ved Svinget den spinkle Knægt!
Huen ham dybt over Ørerne synker;
der hvor han ret skal gi' Nedsvinget Vægt,
Buxerne folder og rynker.

Sliberen buer de brune Ben,
spytter imellem saa fedt over Bladet,
nynner saa smaaat, mens den gule Sten
dykker og stiger af Badet.

Stenens Stænken gjer Purken vaad;
Ærmet vil tørre de grimede Kinder,
Sliberen sikjænder og hæger kaad,
Purken sig hurtigt besinder.

Laden ligger i Skyggens Fred;
Sliberen føler med Tomlen paa Æggen,
ynder dog stadig ej dens Bed,
buer saa atter paa Læggen.

Stenen stritter paa Væggens Tavl,
Tudsen gjor frem fra de vædede Burer;
Rugen ringler saa gul om Gavl,
Handuen danser og kæller.

10/2 1906.

HØSTVISE.

Nu er Sæden lang og gul,
tung i Top og strunk i Stæs,
og den sidste Kuknand er forlængst rejst sønderpaan.
Og nu hvæsser vi vor Le,
og saa mejer vi vort Korn,
og saa favner vi vor Kvinde under Maanens Horn.

Ja, nu letter vi vor Krop,
naar det dæmrer imod Dag,
og saa spænder vi vor Næve om den krumme Knag;
og saa seigner Sæden ned
over Mejeredets Arm,
som en Kvinde langsomt synker mod sin Bejlers Barm.

Fræn mister nu sin Fred,
se, han springer for mit Blad,
og det samme gjør nok Ræven hist, den røde Rad!
Han, som la' sin Roverborg
frækt i Vangen mod min Gaard,
har nu sidste Gang smagt Kyllingsteg i dette Aar.

15/2